

Після заповнення таблиці, побудови графіків та незначного форматування, обов'язково слід проаналізувати отримані результати. Під час дистанційного заняття для комунікації зручно використовувати сервіси для проведення відео зустрічей, наприклад, Zoom або GoogleMeet. Краще, якщо представники кожної з груп по черзі прокоментують поведінку «свого» графіка. Особливу увагу слід звернути на області визначення та значень функції, нулі функції, проміжки знакосталості, інтервали зростання або спадання, неперервність у випадках, коли основа $a > 1$, $0 < a < 1$ та $a = 1$.

Ще одним корисним та цікавим завданням є побудова на одній діаграмі графіків функцій $f(x) = 2 \cdot \log_a x$, $f(x) = 1/2 \cdot \log_a x$, $f(x) = \log_a(2 \cdot x)$, $f(x) = \log_a(x/2)$, $f(x) = \log_a^2 x$, $f(x) = 1/\log_a x$ тощо. Звісно, з розподілом цих функцій за групами учнів та обов'язковим подальшим обговоренням результатів. При цьому, можна варіювати як значення коефіцієнтів, так і значення основи логарифмів, спостерігаючи за змінами в поведінці графіків.

Окремим видом завдань в підручниках пропонується проведення аналітичних обчислень зі знаходження області визначення логарифмічних функцій [1, с. 42]. Актуальним буде завдання кожній групі після обчислень побудувати на окремих аркушах в Google Таблицях графіки відповідних функцій, перевірити та проаналізувати аналітично отриманий результат.

Використання Google Таблиць для складання таблиць та побудови графіків під час вивчення теми «Логарифмічна функція» дозволяє візуалізувати розглядуваний теоретичний матеріал, що має на меті значно покращити рівень його розуміння та сприйняття учнями, залучає учнів до виконання спільних проектів, спонукає до співпраці, розвиває навички роботи з сучасними сервісами, зокрема, з застосуванням хмарних технологій. А все це є компетентностями, необхідними для успішної професійної діяльності у XXI столітті.

Список літератури

1. Алгебра і початки аналізу: проф. рівень: підруч. Для 11 кл. закладів загальної середньої освіти / [А.Г.Мерзляк, Д.А.Номіровський, В.Б.Полонський та ін.]. Харків, 2019. 352 с.

УДК 378.147.09

Мухіна Г. В.

кандидатка пед. наук, доцентка,
доцентка кафедри соціально-гуманітарних дисциплін
Донецького державного університету внутрішніх справ

ІННОВАЦІЇ В ОРГАНІЗАЦІЇ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ В ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ

Вища освіта України перебуває наразі в процесі докорінних сутнісних змін. Більшість законодавчих документів, національних програм щодо вищої освіти наголошує на необхідності підвищення якості освіти, рівня знань та вмінь майбутніх фахівців та фахівчинь, застосуванні інноваційних та інтерактивних методів, прийомів та засобів навчання. Саме розуміння того, що вища освіта – це один із головних чинників інноваційного розвитку суспільства, дає поштовх до стратегічного вирішення завдань і забезпечення системного реформування національної вищої школи, адекватної модернізації освітнього простору. Інноваційні технології, методи та прийоми навчання є об'єктом вивчення як зарубіжних, так і українських учених. Наукові студії А. Алексюка, І. Доброскок, В. Ільїна, Г. Клімової, Г. Коцури, В. Кременя, М. Лисенка, С. Нікітчиної, С. Пролеєва, П. Сауха та інших дослідників присвячені проблемам інноваційної парадигми в системі вищої школи, а також окремим інноваційним формам, методам та прийомам навчання.

Що ж розуміють під інноваціями? У Законі України «Про інноваційну діяльність» інновації дефінують як «новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоздатні

технології, продукцію або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери» [3].

Отже, можемо припустити, що будь-які вдосконалені педагогічні технології або методи та прийоми навчання, які істотно поліпшують організацію освітнього процесу або якість навчання можна вважати інноваційними. Слушною, на наш погляд, є думка Ю. Бистрової яка акцентує, що інноваційне навчання – це постійне прагнення до переоцінки цінностей, збереження тих із них, які мають незаперечне значення, і відкидання тих, що вже застаріли [2]. Привертає увагу визначення дефініції «інновація», яке пропонує науковому загалу Н. Артикуца. Дослідниця наголошує, що інновації це, перш за все, нововведення на основі досягнень науки, освіти, передового педагогічного та управлінського досвіду, покликані стимулювати розвиток прогресивних і високоефективних освітніх технологій [1, с.4].

Динамічні зміни життя, нові вимоги до особистості майбутнього фахівця або фахівчині потребують корінної перебудови освітньої діяльності закладів вищої освіти. Загальновідомим є той факт, що освітня діяльність є цілеспрямованим процесом взаємодії всіх її учасників, дієвість механізму такої взаємодії розкривається у виявленні функційного призначення кожного структурного елемента діяльності, що у своїй сукупності характеризують освітню діяльність як педагогічну систему. Упровадження інновацій в освітню діяльність потребує врахування всіх структурних компонентів діяльності, а саме: спонукально-ціннісного (мотиви, цілі); прогностично-проективного (прогнозування, вибір, планування); виконавчо-реалізувального (методи, засоби, результат); оцінково-порівняльного (аналіз, виявлення неузгодженості в результатах і процесі їхнього досягнення тощо).

Звичайно, потрібно починати із системоутворювального чинника діяльності, тобто з мотиву всіх суб'єктів навчання, адже провідні мотиви здебільшого визначають спрямованість інноваційної діяльності. Якщо педагог зацікавлений і захоплений викладанням свого предмету, то він буде намагатися підтримувати позитивну мотивацію в тих, хто навчається, шляхом найрізноманітніших нововведень, урахуовуючи їхні індивідуальні особливості, розвиваючи їхні творчі здібності та сприяючи їхньому особистісному зростанню.

Чітко сформульована мета інноваційної освітньої діяльності, тобто відповідь на запитання «*навіщо це робити?*», «*чому потрібно це робити?*» дає змогу підібрати ефективні методи, прийоми та засоби для отримання бажаного результату. Слід зазначити, що між цілями та мотивами інноваційної освітньої діяльності його учасників існує певний зв'язок. З одного боку, мета й мотиви спонукають кожного до діяльності, визначають її зміст і способи виконання, а з іншого – вони й формуються в процесі такої діяльності, під впливом умов, за яких вона відбувається. У процесі інноваційної діяльності виникають і розвиваються нові потреби та інтереси, ідеали та переконання тощо.

Таким чином, освітні інновації характеризують цілеспрямованим процесом часткових змін, що ведуть до модифікації мотивів, мети, змісту, методів, прийомів, засобів та результатів навчання відповідно до сучасних вимог часу й соціальних запитів замовлення.

Список літератури

1. Артикуца Н. В. Інноваційні методики викладання дисциплін у вищій юридичній освіті. *Інноваційні технології у вищій юридичній освіті : матеріали міжнар. наук.-метод. конф., присвяченої 390-річчю з дня заснування Київської братської школи – предтечі Києво-Могилянської академії* (Київ, 25–28 травня 2005 р.). К.: Стило, 2005. С. 3–26.
2. Бистрова Ю. В. Інноваційні методи навчання у вищій школі України. Право та інноваційне суспільство : електрон. наук. вид. 2015. № 1. URL : <http://apir.org.ua/wp-content/uploads/2015/04/Bystrova.pdf>. 1.
3. Про інноваційну діяльність: Закон України від 4 липня 2002 р. № 40-ІV Відомості Верховної Ради України. 2002. № 36 (06.09.2002). Ст. 266. URL : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/40-15>.